

[Lange.]

tioner i Omløb end *Restbeløbet* af Panteobligationer og Forskrivninger. Det forekommer mig, at saaledes som Bestemmelsen er formet, er det kun det oprindeligt udstedte Panteobligationsbeløb, der vil være afgørende for, hvor stort et Antal Kasseobligationer der maa være i Omløb.

I Modsætning til, hvad der gælder for de bestaaende Kreditforeninger, som er baseret paa solidarisk Forpligtelse mellem Laantagerne, indeholder det foreliggende Forslag ikke nogen saadan Bestemmelse. Det er muligt, at dette Laaneomraade er saa usikkert, at Staten maa løbe denne Risiko uden at have den solidariske Forpligtelse, som jeg ellers mener det er af stor Betydning at have i Institutter af kreditforeningsmæssig Art.

Derimod maa jeg mene med Hensyn til den Afdeling, der hedder B., og som jeg i øvrigt tror kan blive til megen Nytte ogsaa indirekte for Fiskerierhvervet og maaske kan blive i Stand til at støtte Fremkomsten og Udviklingen af Virksomheder, der kan blive til Gavn for Landet, at de paagældende Laan hviler paa et noget løst Grundlag, naar man tager i Betragtning, at der til Fremskaffelsen af Udlaanskapitalen skal udstedes Kasseobligationer, og at Grundlaget for enkelte af disse Laan kan være solidarisk Forpligtelse mellem Personer, uden at der ligger reelle Værdier bagved. Jeg mener, at man til denne Afdeling, som ogsaa jeg har megen Sympati for, fordi jeg mener, at man ogsaa derved kan komme Fiskerierhvervet til Hjælp, alligevel hellere burde have fremskaffet Kapital paa en noget anden Maade. Men det kan vi maaske komme nærmere ind paa ved den Udvalgsbehandling, som Lovforslaget vil blive underkastet.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre en Sidebemærkning om den solidariske Forpligtelse. Jeg udtalte før, at Kreditforeninger efter min Mening naturligt bør hvile paa solidarisk Forpligtelse mellem Laantagerne. Men Forholdene har jo vist, at det er tvivlsomt, om det er rigtigt at lade andre end første Prioritets Laantagere hæfte solidarisk for deres Laan; Forholdene i Jydsk Landhypotekforening har vist, at det er overordentlig tvivlsomt, om det er med Rette, man har søgt at skabe anden Prioritets Pengeinstitutter med solidarisk Forpligtelse. Men ganske givet mener jeg det er, at Laan mod tredje og fjerde Prioriteter i Ejendomme ikke bør hvile paa solidarisk Forpligtelse mellem Laantagerne. Det var dette, jeg gerne vilde pege paa

her. Vi har en Række Foreninger, Driftslaane-foreningerne, hvor man har indført solidarisk Forpligtelse mellem Laantagerne, en Forpligtelse, der i Øjeblikket efter min Mening er meget uheldig. Jeg tror ikke, at Staten kommer udenom at lide betydelige Tab paa de Laan, den har ydet til Driftslaane-foreninger. Jeg tror, at Staten maa være klar over, at den skal tage disse Tab, og efter min Mening bør den søge at frigøre de Laantagere indenfor Driftslaane-foreningerne, som er i Stand til at opfylde deres egne Forpligtelser, for den solidariske Forpligtelse overfor de Laantagere, som allerede er gaaet i Stykker og har været ude af Stand til at opfylde deres Forpligtelser.

Jeg skal til sidst gentage, at naar jeg har gjort disse Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, er det ikke, fordi jeg ønsker at modvirke Lovforslagets Gennemførelse, men jeg har villet pege paa, at det efter min Mening er i høj Grad tvivlsomt, om man i den nuværende Situation vil kunne komme til at yde Fiskerierhvervet den Hjælp, vi alle gerne vil yde. Jeg frygter for, at Lovforslagets Gennemførelse vil blive en Skuffelse baade for dem, man har tænkt at hjælpe, og for dem, der gerne vil hjælpe.

Gunnar Fog-Petersen: Den ærede sidste Taler henfaldt i sine Betragtninger til et Mærksyn, som alt taler for i den nuværende Situation, og som derfor ogsaa har saare let ved at finde Genklang i næsten alle Sind; men selv om dette er Tilfældet, har det ærede Medlem dog neppe Ret i sine Betragtninger, naar Taleren er om et Lovforslag, hvis Virkninger skal strække sig over saa lang en Aarrække, som der her er Tale om. Thi hvis man skal slutte til Fremtiden fra Fortiden — der er jo neppe nogen anden Vej at gaa —, taler de historiske Erfaringer ikke for, at en Ulykkes- og Nedtrykthedstid som den, vi nu er inde i, vil være af blivende Karakter. Selv om det derfor er nok saa fristende og vinder nok saa meget Bifald i en Mørketid at tale, som om det aldrig vilde lysne mere, siger jeg, at den Tale neppe er rigtig. Derfor tror jeg ogsaa, at den højttærede Minister for Søfart og Fiskeri har gjort Ret i at fremsætte dette Lovforslag for Rigsdagen, selv om det maa fremsættes under Forhold som dem, vi lever under i Dag, fordi Forslaget tager Sigte paa en Ophjælpning og Opbygning af Fiskerierhvervet i en Fremtid, der, hvordan den end maatte blive — og derom skal jeg afholde mig fra at spaa —, dog ikke bliver